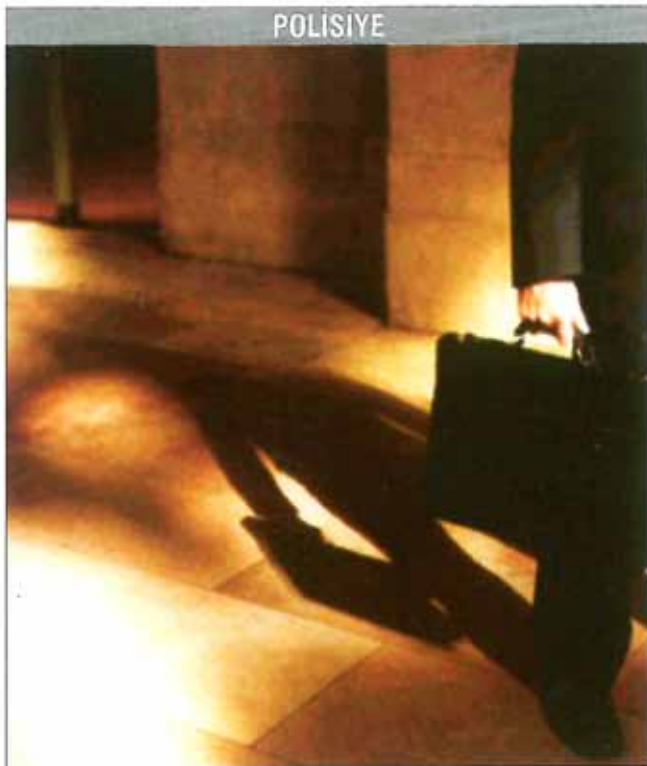

BERNHARD SCHLINK
WALTER POPP
SELB'İN YARGISI

ÖZEL DEDEKTİF SELB'İN SERÜVENLERİ I

POLİSİYE

ALMANCA ASLINDAN ÇEVİREN
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

Bernhard Schlink
Walter Popp
SELB'İN YARGISI
Özel Dedektif Selb'in Serüvenleri I

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Selbs Justiz, Bernhard Schlink-Walter Popp
© 1987, Diogenes Verlag AG, Zürich / Akcalı Telif Hakları Ajansı
© Can Sanat Yayınları, 2002

1. basım : 2005

Yayına Hazırlayan: Şebnem Sunar
Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Fulya Tükel
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0513-0

CAN SANAT YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Bernhard Schlink
Walter Popp
SELB'İN YARGISI
Özel Dedektif Selb'in Serüvenleri I

ROMAN

Almanca aslından çeviren
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

CAN YAYINLARI

**BERNHARD SCHLINK'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

SELB'İN YARGISI (Walter Popp) / Özel Dedektif Selb'in Serüvenleri I / *roman*
SELB'İN HİLESİ / Özel Dedektif Selb'in Serüvenleri II / *roman*
SELB'İN ÖLÜMÜ / Özel Dedektif Selb'in Serüvenleri III / *roman*

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Korten Rica Ediyor

Başlangıçta ona gıpta ederdim. O zamanlar Berlin'deki Friedrich Wilhelm Lisesi'nde okuyorduk. Ben babamın elbiselerini giyerdim, hiç arkadaşım yoktu ve barfıkste kendimi kaldırmayı bile başaramıyordum. O ise beden dersi de dahil olmak üzere sınıf birincisiydi; her doğum gününe davet edilir ve öğretmenler ona 'siz' diye hitap ettiklerinde gerçekten de bunu kastetmiş olurlardı. Bazen babasının şoförü onu Mercedes marka arabalarıyla almaya gelirdi. Benim babamsa Alman Demiryolları'nda çalışıyordu ve 1934'te Karlsruhe'den Berlin'e atanmıştı.

Korten'in başarısızlığa tahammülü yoktu. Bana atlama beygirinden atlamayı ve halkada dönmeyi öğretti. Ona hayrandım. Bana kızlarla nasıl ilişki kurulacağını da gösteren oydu. Ben alt katımızda oturan ve Friedrich Wilhelm'in tam karşısındaki 'kız lisesi'ne giden fıstık gibi bir yeniyetmenin peşinde aptalca dolanıp uzaktan keserken, Korten onu sinemada öpüyordu bile.

Korten'le arkadaş olduk, birlikte okuduk, o kamu maliyesi, bense hukuk. Artık Wannsee'deki villalarına

rahatça girip çıkıyordum. Kız kardeşi Klara ile evlendiğimde nikâh şahidim yine oydu. Bugün hâlâ büromda duran heybetli, masif ceviz, oymalı, pirinç topuzlu çalışma masasını da bana o armağan etmişti.

Bugün artık o masada nadiren çalışıyorum. İşim gereği sürekli hareket halindeyim; akşamları kısa bir süre için büroma uğradığımda ise çalışma masamın üzerine yığılmış, beni bekleyen evraklar olmuyor. Bekleyen sadece telesekreterim ve o da gelen mesajları bana küçük ekranında gösteriyor. Sonra boş masanın karşısında oturuyor, elimdeki kurşunkalemle oynayarak hangi işe el atıp hangisine el sürmemem gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Genelde elimi bilerek ateşe sokmaktan hoşlanmam. Ama benim gibi uzunca bir süre bakmazsanız, bir çekmeceyi karıştırırken elinizi sıkıştırabilirsiniz.

Savaş benim için yalnızca beş hafta sürdü. Yaralandığım için ülkeye geri gönderildim. Üç ay sonra ise biraz olsun toparlanıp hâkimlik stajına başlamıştım bile. 1942’de Korten Ludwigshafen’daki Ren Kimya Tesisleri’nde, bense Heidelberg’de savcı olarak göreve başladığımızda henüz oturacak evimiz bile olmadığı için, birkaç hafta boyunca aynı otel odasını paylaşmıştık. 1945’te savcılık görevimden ayrıldım; Korten bana özel sektörden aldığı ilk vakalarda yardımcı oldu. Daha sonra onun yükselişi başladı, fazla vakti yoktu ve Klara’nın ölümüyle birlikte Noel ve doğum günlerindeki görüşmelerimiz de kesildi. Farklı çevrelere girip çıkıyorduk; onun hakkında duyduğumdan çok daha fazlasını gazetelerde okuyordum. Bazen konser ya da tiyatrodaki karşılaşma sohbet ediyorduk. Ee, ne de olsa biz eski arkadaştık.

Sonra bir gün... O sabahı çok iyi anımsıyorum. Dünyaların benim olduğu bir sabahı. Romatizmamın beni rahat bıraktığı günlerden biriydi; başım ağrıyordu ve lacivert yeni takım elbisemle olduğumdan genç görünüyordum – ya da ben öyle sanıyordum. Rüzgâr bile o sabah kimya tesislerinin alışıldık kötü kokularını Mann-

heim'a değil Pfalz yönüne taşıyordu. Köşedeki pasta fırınının çikolatalı kurabiyeleri mis gibi kokuyordu; güneşte kaldırımın üstündeki masalarda oturup kahvaltı etmiştim. Moll Caddesi'nden genç bir kadın yaklaştı; kadın yaklaştıkça bana daha da güzel ve çekici görünüyordu. Fincanımı vitrin pervazının içine bırakarak peşinden yürümeye başladım. Birkaç adım sonra Augusta Meydanı'ndaki büromun önündeydim.

Büromla gurur duyuyordum. Eskiden tütün satılan dükkânın vitrin ve kapı camlarını kalın buzlu camlarla değiştirmiş, üzerine altın rengi eğik harflerle adımı yazdırmıştım:

Gerhard Selb
Özel Soruşturmalar

Telesekreterime iki mesaj bırakılmıştı. Goedecke'nin genel müdürü bir bilgiye ihtiyaç duyuyordu. Onlar için şube müdürlerinden birinin yaptığı bir sahtekârlığı ortaya çıkarmıştım; ayrıntıları öğrenmek ve işten çıkardığı elemanı için iş mahkemesine sunabileceği belgeler istiyordu. Diğer mesaj ise Ren Kimya Tesisleri'nden Bayan Schlemihl'dendi. Hemen onları aramamı rica ediyordu.

“Günaydın Bayan Schlemihl. Ben Selb. Benimle görüşmek istemişsiniz?”

“Günaydın, Sayın Doktor! Genel Müdürümüz Korten sizi görmek istiyor.” Bayan Schlemihl dışında kimse bana ‘Doktor’ diye hitap etmezdi. Savcılıktan ayrıldığımdan bu yana bu unvanı kullanmıyordum; doktoralı bir özel dedektif, kulağa gerçekten komik geliyordu bu. Çok iyi bir sekreter olan Bayan Schlemihl’le 50’li yılların başında Korten beni ilk tanıştırdığında böyle hitap etmiş ve o da bunun asla unutmamıştı.

“Konu neydi?”

“Bunu kendisi size bugün öğle yemeğinde gazinoda açıklamak istiyor. 12.30 sizce de uygun mu?”

Mavi Salon'da

Mannheim ve Ludwigshafen'da Ren Kimya Tesisleri'nin gözetiminde yaşadığımızı söyleyebilirim. Baden Anilin ve Soda Fabrikası'nın¹ kuruluşundan yedi yıl sonra, 1872'de kimya profesörü Demel ve mali danışman Entzen tarafından kurulan bu tesis, o yıldan bu yana büyüyor da büyüyor. Bugün artık Ludwigshafen'ın yaklaşık üçte birini kaplayan tesiste yaklaşık yüz bin kişi çalışıyor. Tesisin günlük üretim planı rüzgârın da yardımıyla klor mu, күkürt mü, yoksa amonyak mı soluyacağımızı belirliyor.

Gazino, üretim tesisinin hemen dışındaki sosyal tesisin adıydı. Burası oldukça iyi bilinen bir yerdi. Orta yönetim kademesinde çalışan personel için ayrılmış büyük bir lokantanın dışında üst düzey yöneticilere tahsis edilmiş, Demel ve Entzen'e ilk başarılarını sağlayan kimyasal sentezlerin renklerine boyanmış birçok salondan oluşan özel bir bölüm daha vardı. Ve bir de bar!

Saat birde hâlâ barın başına dikilmiş duruyordum. İçeri girdiğim anda genel müdürlerinin biraz gecikeceği konusunda bilgilendirilmiştim. İkinci kokteylim ısmarladım.

“Kampari, greyfrut suyu ve şampanya, eşit ölçülerde karıştırılacak!” O gün barda görevli olan kızıl saçlı çilli kız yeni bir şey öğrenmenin sevincini saklamadı.

“Bunu mükemmel hazırlıyorsunuz,” dedim. Beni

¹ Baden Anilin ve Soda Fabrikası: Kimyasal ve plastik maddeler üreten Federal Alman şirketi. Bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de BASF kısaltmasıyla tanınır. (Yay.)

acıyan gözlerle süzdü. “Burada genel müdürümüzü mü bekliyorsunuz?” diye sordu.

Çok daha kötü koşullarda da beklemiştim; arabalarda, apartman girişlerinde, koridorlarda, otel antreleri ve istasyonlarda. Burada ise altın yıldızlı kartonpiyerlerle süslenmiş bir salonda, yağlıboya portrelerin asılı olduğu bir galerideydim. Günün birinde buraya Korten’in de portresinin asılacağı kesindi.

“Sevgili Selb!” diyerek yaklaştı eski dostum. Kısa boylu, ince yapılı, mavi uyanık bakışlı gözleriyle dostumun dik kesimli, fönlenmiş ak saçları ve fazla spor yapmaktan kahverengi meşine dönen teni dikkat çekiyordu. Bu haliyle Richard von Weizsaecker, Yul Brynner ve Herbert von Karajan ile ekip olsa, swing ritminde Badenweiler Marşı’ndan¹ dünya çapında bir hit yaratmaları işten bile değildi.

“Geciktiğim için çok özür dilerim. İçki ve sigara sana hâlâ dokunmuyor mu?” Yan gözle Sweet Afton paketime baktı. “Bana bir Apollinaris soda lütfen! Evet, anlat bakalım, nasılsın?”

“İyiyim. Artık işleri biraz ağırdan alıyorum, altmış sekiz yaşında biri olarak sanırım öyle de yapmam gerekiyor, her gelen işi kabul etmiyorum. Birkaç haftaya kadar da Ege’de yelken açacağım. Ya sen, hâlâ buranın dizginlerini bırakmak niyetinde değil misin?”

“Çok isterdim. Ama yerime bir başkası geçene kadar bir-iki yıl daha beklemem gerekecek. Çok zor bir dönemden geçiyoruz.”

“Ne dersin, benimkileri elden çıkarsam mı?” Baden Memur Bankası’ndaki kasamda duran Ren Kimya Tesisleri’ne ait on adet hisse senedini kastediyordum.

“Hayır, hayır sevgili Selb, öyle bir şey değil,” dedi gülerek. “Bu zor dönemler bizim açımızdan gelişmemizi

¹ Badenweiler Marşı: Hitler’in en sevdiği Nazi marşı; sadece Hitler için yapılan karşılaşma törenlerinde veya Hitler’in yakınlarında bulunduğu zamanlarda çalınabilirdi. II. Dünya Savaşı’ndan sonra çalınması uzun süre boyunca yasak kaldı. (Yay.)

sağlayacak bir nimet! Ama yine de bizi endişelendiren bazı sorunlar var; bazısı kısa, bazısı uzun vadede ortaya çıkacak sorunlar. İşte böyle bir kısa vadeli sorun nedeniyle seni bugün görmek istedim. Seni bu konuda daha sonra da Firner ile görüştürmek istiyorum. Onu anımsıyorsun, değil mi?”

Hem de çok iyi anımsıyordum. Birkaç yıl önce tesisler müdürü olmuş, ancak benim için hep Korten’in hırslı asistanı olarak kalmıştı. “Hâlâ Harvard İşletme Fakültesi kravatını mı takıyor?”

Korten yanıt vermedi. Firmaya özel bir kravat geliştirmeyi mi düşünüyordu acaba; öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki. “Haydi, Mavi Salon’a geçelim, orası bizim için hazırlandı.”

Mavi Salon Ren Kimya Tesisleri’nin konuklarına sunulan en iyi yerd. Van de Velde ştilinde modern bir masa ve sandalyeleriyle *art nouveau*¹ tarzında döşenmiş bir odaydı burası, ayrıca Mackintosh bir lamba ile duvarda da, bir sanayi bölgesinin Kokoschka imzalı büyük bir posterı vardı. Masa iki kişilik hazırlanmıştı. Masaya oturmamızın hemen ardından garson salatalarımızı getirdi.

“Ben Apollinaris sodaya devam edebilirim. Senin içinse Château de Sannes şarap ısmarladım; hoşuna gider, değil mi? Salatadan sonrası içinse mantarlı bonfile.”

En sevdiğim yemek! Korten’in bunu düşünmüş olması çok hoştu. Et yumuşacıktı; sosta un çok az kullanılmış, buna karşılık bolca krema katılmıştı. Korten için yemeğin tamamı salatadan ibaretti. Ben yemeğimi yerken Korten konuya girdi:

“Bilgisayarlarla aram pek iyi değildir. Üniversitelerden yeni mezun olup gelen ve bu kehanet kutusundan onay almadan sorumluluk yüklenip karar alamayan

¹ *Art nouveau* (Fr.): Yeni sanat; 1890-1910 arasında bütün Batı Avrupa ile ABD’de süsleme sanatları ve mimarlıkta görülen yenileşme hareketlerine verilen genel ad. Üslup olarak *art nouveau* ince, uzun çizgilerin egemen olduğu bezeme ağırlıklı bir sanat anlayışı sergiler. (Yay.)

günümüz gençlerine bakınca, ister istemez sihirbazın çırağının baladı aklıma geliyor. Dolayısıyla bilgisayar sisteminde sorun olduğunu öğrendiğimde, içten içe sevindiğimi bile söyleyebilirim. Dünyanın en iyi yönetim ve bilişim işletim sistemlerinden birine sahibiz. Örneğin, bence bunun hiçbir anlamı yok ama isteyen biri şu anda herhangi bir terminalden Mavi Salon'da salata ve bonfile yediğimizi ya da tenis kortunda kimin kiminle maçı olduğunu öğrenebilir, holdingimize bağlı kuruluşlardaki kişilerin evlilikleri ya da bozulmuş aile ilişkileri hakkında bilgi alabilir, hatta gazinonun önündeki tarhlardaki çiçeklerin hangi aralıklarla bakım gördüklerini bile izleyebilir. Tabii ücretler, muhasebe, idari işler ve bunun gibi önceleri dosyalarda saklanan tüm bilgiler de artık bilgisayarda kayıtlı.”

“Peki, ama bu konuda ben ne yapabilirim ki?”

“Biraz sabırlı ol, sevgili Selb! Bize dünyanın en güvenli sistemlerinden birini kurma sözü verilmişti. Yani parolalar, güvenlik kodları, dosya kilitleri, özel uyarı sistemleri ve ne bileyim işte, daha bir sürü güvenlik programı. Böylece hiç kimsenin sistemimize izin verildiğinden daha fazla girmesine fırsat verilmemiş olacaktı. Ama korktuğumuz şey başımıza geldi.”

“Ama sevgili Korten...” Okul zamanlarından kalma bir alışkanlıkla en yakın arkadaş olduğumuz dönemlerde bile birbirimize soyadlarımızla hitap etmeye alışmıştık. Ancak bana ‘Sevgili Selb!’ denmesi beni kızdıırıyordu ve o da bunu çok iyi biliyordu. “Sevgili Korten, daha küçük bir çocukken abaküsün bile beni zorladığımı biliyorsun. Şimdi benden bir de güvenlik anahtarları, parolalar ve bilgi güvenlik sistemleriyle başa çıkmamı mı bekliyorsun?”

“Hayır, bilgisayar tekniği açısından yapılması gerekenler zaten halledildi. Firner’i yanlış anlamadıysam, elinde sistemimizdeki bu karmaşaya yol açmış olabilecek kişilerden oluşturulmuş koca bir liste var; ancak söz

konusu olan, bunların arasından gerçek suçlunun hangisi olduğunu ortaya çıkarmak. Senden beklenen de bu! Soruşturma yapman, gözlemede bulunman, adım adım takip etmen ve doğru soruları sorman – yani her zamanki şeyler.”

Konuyla ilgili daha fazla soru sorup daha fazla bilgi almak istediysem de Korten buna fırsat vermedi.

“Daha fazlasını ben de bilmiyorum, ayrıntıları sana Firner açıklayacak. Öğle yemeğimizi bu can sıkıcı konuyla boşa geçirmek istemiyorum – zaten Klara öldüğünden bu yana birbirimizle sohbet etmek için o kadar az zaman bulabildik ki.”

Böylece eski günlerimizi andık. “Hatırlar mısınız?” Eski günleri anmaktan hiç hoşlanmam, ben kendi adıma eski günleri toplayıp geçmişin karanlığına gömmüştüm. Aslında Korten geçmişte katlanmak zorunda kaldığımız zorluklardan, kaybettiklerimizden ve yaptığımız fedakârlıklardan bahsetmeye başlayınca, onu bu konuda uyarmam gerekirdi. Ne yazık ki bu çok geç aklıma geldi.

Yakın zamanlara ilişkin olarak konuşacak çok az şeyimiz vardı. Oğlunun Federal Meclis’te milletvekili olması beni hiç şaşırtmadı – daha çok küçükken ne kadar zeki ve akıllı olduğu anlaşılıyordu zaten. Korten ise onu küçümsüyor gibiydi; daha çok torunlarıyla gurur duyuyordu. Marion, Alman hükümetinden karşılıksız eğitim bursu kazanmıştı. Ulrich ise asal sayı çiftlerine ilişkin yaptığı bir araştırmayla ‘Gençlik Araştırıyor’ ödülüne layık görülmüştü. Ben de ona kedim Turbo’dan söz edebilirdim ama bunu yapmadım.

Kahvemi içtim. Korten masayı toplattı. Gazinonun müdürü bizi kapıya kadar uğurladı. Doğruca tesise gittik.

Madalya Töreni Gibi Bir Şey

Gideceğimiz yer yalnızca birkaç adım uzaklıktaydı. Gazino yirmi katlı zevksiz, kişiliksiz yapısıyla şehrin genel silüetine uyum sağlamayan ana yönetim binasının gölgesinde, 1 numaralı giriş kapısının tam karşısındaydı.

Yöneticilere özgü asansör yalnızca 15. ve 20. katlar arasında çalışıyordu. Genel müdürün odası 20. kattaydı. Asansörle çıkarken kulaklarımın tıkanıp hissettim. Korten beni odasının girişinde Firner'e haber verilmek üzere Bayan Schlemihl'e bıraktı. Elimi iki eli arasına alıp her zamanki 'sevgili Selb' sözcükleri yerine 'eski dostum' dedikten sonra kayboldu. Bayan Schlemihl tam elli yıldır Korten'in sekreterliğini yapıyordu. Onun başarısının bedelini kendi yaşamadığı yaşamıyla ödemişti; bakımlı olmasına rağmen artık yıprandığı anlaşılıyor, boynunda hiçbir zaman takmadığı altın zincire asılı bir gözlük taşıyordu. Pasta yiyordu ve gerçekten çok meşguldü. Pencerenin kenarında durup kuleler, bacalar ve fabrika binalarından oluşan bir karmaşanın üzerinden şehrin ticaret limanına ve sisli puslu Mannheim'a bakıttım. Sanayi bölgelerinden hoşlanıyordum; ormanlık alan tutkusuyla sanayi romantizmi arasında seçim yapmak zorunda kalmak istemezdim doğrusu.

Bayan Schlemihl'in sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım: "Sayın Doktor, size Bayan Buchendorff'u tanıştırebilir miyim? Kendisi müdürümüz Bay Firner'in sekreteryasını yönetiyor."

Arkamı döndüğümde karşımda uzun boylu, ince,

otuz yaşlarında bir kadın gördüm. Koyu kumral saçlarını bilinçli bir şekilde tepesinde toplamış, böylece çıkık elmacıkkemikleri ve dolgun dudaklarıyla çok genç görünümlü yüzüne deneyimli ve olgun bir işkadını ifadesi kazandırmıştı. İpek bluzunun en üstteki düğmesi kopmuştu, ikinci düğmeyi ise kendisi iliklememişti. Bayan Schlemihl tasvip etmeyen bakışlarla baktı.

“İyi günler, Sayın Doktor!” Bayan Buchendorff elini uzatarak yeşil gözlerini doğrudan gözlerime dikti. Bakışlarından hoşlanmışım. Doğrudan gözlerimin içine bakan kadınları güzel bulurdum. Yerine getirilmemiş, hatta hiç verilmemiş olsa da, bu bakışlarda bir vaat gizliydi.

“Sizi müdürümüz Bay Firner’e götürebilir miyim?” Hoş bir cilveyle kırıtarak önüme geçip kapıdan çıktı. Dar eteklerin yeniden moda olması çok hoştu. Firner’in bürosu 19. kattaydı. Asansörlerin önüne gelince, “Merdivenlerden insek daha iyi olacak,” dedim.

“Kafamda canlandırdığım özel dedektif modeline hiç uymuyorsunuz.”

Bu ifadeyi daha önce de duymuştum. İnsanların özel dedektif deyince ne düşündüklerini artık öğrenmiştim. Yalnızca daha genç olmak da yeterli değildi. “Beni bir de üzerimde yağmurlukla görmelisiniz!”

“Bunu olumlu anlamda söylediğimden emin olabilirsiniz. Trençkotlu olan sizden önceki, birazdan Firner’in size vereceği dosyayla ne yapacağını bilemeyip çuvalladı.”

“Firner!” demişti. Aralarında özel bir ilişki mi vardı? “Öyleyse meseleyi biliyorsunuz?”

“Hatta şüphelilerden biri olduğumu bile söyleyebilirim. Son çeyrek yılda bilgisayar her ay maaşımı beş yüz mark kadar fazla hesapladı. Ayrıca masamdaki terminalden ana sisteme direkt girişim var.”

“Peki, bu parayı geri ödemeniz gerekti mi?”

“Hayır. Bu durumda olan tek kişi ben değilim ki. 57 kişiye daha fazla ödeme yapılmış; firma bu paraları geri

isteyip istememe konusunu düşünüyor.”

Odasına girince diyafonun düğmesine basarak konuştu:

“Bay Selb buradalar, sayın müdürüm.”

Firner kilo almıştı. Artık Yves Saint Laurent marka kravat takıyordu. Yürüyüşü ve hareketleri hâlâ çevik, el sıkışışı da eskisinden güçlü değildi. Masasının üzerinde kalın bir klasör duruyordu.

“Hoş geldiniz, Bay Selb. Bu işi kabul etmenize sevindim. Sizin için tüm ayrıntıları içeren bir dosya hazırlamanın en iyisi olacağını düşündük. Bu arada bunun planlanmış, kasıtlı bir sabotaj eylemi olduğundan eminiz. Gerçi maddi zararlarımızı şu an için kontrol altına almayı başardık. Ancak sürekli olarak yeni bir sürprize karşı uyanık olmak durumundayız ve artık aldığımız hiçbir bilgiye tam anlamıyla güvenemiyoruz.”

Onu merakla süzdüm.

“Meseleyi daha yakından anlamanızı sağlamak için bir örnek vereyim. Örneğin Rhesus maymunları¹ konusundan bahsetmem doğru olacak. Tüm dış siparişlerimiz bilgi-işlem bölümümüzce belirli bir format dahilinde hazırlanır ve eğer acil değilse, sistemde saklanır; ancak önceden belirlenen asgari stok miktarına ulaşıldığında otomatik olarak gönderilir. Hindistan’a verdiğimiz siparişler konusunda da bu yöntemle çalışıyoruz. Araştırma bölümümüz altı aylık bir dönemde yaklaşık yüz civarında, Hindistan Ticaret Bakanlığı’nın ihracat lisansını taşıyan kobay Rhesus maymununa ihtiyaç duyar. Ancak Hindistan’a iki hafta önce yüz yerine tam yüz bin adet maymun istenen bir sipariş geçilmiş. Neyse ki Hintliler bunu acayip bulup tetkik etme gereği duydular.”

Tesisin her tarafına yayılmış yüz bin kadar maymunu düşünerek gülümsedim. Firner’in gülümsemesi ise sıkıntısının ifadesiydi.

¹ Rhesus maymunu: Kandaki Rhesus (Rh) faktörünün bulunmasında denek olarak kullanılmasından dolayı bu adla da anılan al yanaklı şebek. (Yay.)

BERNHARD SCHLINK
WALTER POPP

SELB'İN YARGISI

ÖZEL DEDEKTİF SELB'İN SERÜVENLERİ I

POLİSİYE

Polisiye bir soruşturma, bir gerçek arayışıdır, ama her an için bir dedektifin kendi gerçeğini arayışına da dönüşebilir. Tıpkı *Selb'in Yargısı*'nda olduğu gibi. *Selb'in Yargısı*, Almanya'nın karanlık yıllarında inançlı bir Nazi olarak savcılık görevinde bulunan özel dedektif *Gerhard Selb*'in ilk serüvenine tanık ediyor bizi. Dizinin bu ilk kitabı, kedisi *Turbo* ve tümüyle kendine özgü Prusyalı tarzıyla altmış yedi yaşındaki *Dedektif Selb*'i tanıtıyor; bütün günahlarıyla, bütün sevaplarıyla. İki hukukçunun, **Bernhard Schlink** ile **Walter Popp**'un kaleminden çıkan ve dizinin ilk kitabı olan *Selb'in Yargısı*, çelişkileri ve inanışlarıyla başlı başına 'sağlam' bir figür olan *Dedektif Selb*'in bakış açısından Almanya'nın Nazi geçmişine, sıkı bir toplum eleştirisi yöneltiyor.

ISBN 975-07-0513-0

9 789750 705137

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR